

Câinele- fantomă

Tătănuș Pipăruș

Redactor: Ana-Maria Niță
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Copertă: Andra Penescu

KNITBONE PEPPER – GHOST DOG

Claire Barker

First published in the UK in 2015 by Usborne Publishing Ltd.

All rights reserved.

Text copyright © Claire Barker, 2015

Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2015

Illustrations by Ross Collins.

CÂINELE-FANTOMĂ, TĂTĂNUȘ PIPĂRUȘ

Claire Barker

Copyright © 2018 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională
a României, Bd. Unirii nr. 22, sector 3, cod poștal 030833, București.

ISBN 978-606-796-045-7

ISBN vol. 1 978-606-796-046-4

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all

allcafe.ro

Câinele- fantomă

Tătanuș Pipăruș

de Claire Barker Ilustrații de Ross Collins

Traducere din limba engleză de Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

<http://www.all.ro/cainele-fantoma-tatanus-piparus-necartonat.html>

Cuprins

1	Câinele răposat	7
2	Țicăieri nu-i ca acasă	18
3	Minunata Winție Pipăruș	29
4	„În atenția celui răposat“	38
5	Pitita din boscheți	59
6	Școala fantomelor	63
7	O chestiune gravă	81
8	Griji de Față Lătrătoare	89

9	Pregătiți de luptă	98
10	Antichități	113
11	Spirit de echipă	121
12	Bărbosu'-Ciudățosu'	133
13	Înghițit cu totul	147
14	Fulger din senin	162
15	Mult-Iubiții	169
16	Escrocheria doamnei Sockpuppet	183
17	Asediul fanțomelor	199
18	Îngeniozitate curată	214
19	Un licăr de speranță	227
20	Arta salvatoare	239
21	Odihnească-se-n pace!	244

Capitolul 1

Câinele răposat

Primul lucru pe care Tătănuș Pipăruș l-a remarcat cu privire la moarte a fost că Paradisul nu era mare brânză.

Nu existau veverițe, nici sandvișuri cu cârnați sau oase delicioase – nici măcar vreo minguță cu scârța-scârța. În schimb, părea plin de ciorapi cu dungi, pulovere tricotate – și mirosea a detergent. În plus, era cam întuneric. S-ar fi așteptat să găsească acolo lumini strălucitoare, nu colanți cu paiete.

Tătănuș era mort, fără îndoială, pentru că își amintea cu limpezime momentul în care dăduse colțul...

Cu o zi în urmă se simțise bătrân, obosit și sătul. De fapt, atât de sătul, încât nici măcar nu reușise să coboare din pat. Apoi a venit veterinarul acela drăguț, care miroase a pisici și a biscuiți – și toată lumea a început să verse apă pe ochi.

Familia Pipăruș s-a așezat, tristă, în cerc, oferindu-și unii altora batiste de hârtie, ștergându-și ochii și suflându-și nasul în ele – și au făcut asta pentru atât de mult timp, încât Tătănuș începuse să se îngrijoreze că s-au îmbolnăvit de ceva.

Domnul Pipăruș, după ce a strănutat sonor, i-a vârat lui Tătănuș iepurașul preferat de jucărie (Bernard cel Moale) sub bot, în vreme ce doamna Pipăruș îi ținea, afectuoasă, o lăbuță. Apoi Winnie – drăguța de Winnie – a îngenunchat și i-a mângâiat urechile în felul acela special, care îi plăcea lui Tătănuș atât de mult. S-a apropiat cu fața de el, picurându-i cu lacrimi calde nasul, după care i-a șoptit:

— Îți mulțumesc pentru faptul că ești cel mai bun, cel mai special și cel mai desăvârșit câine din lume! Somn ușor, Tătănuș Pipăruș! Te iubim nespus. La revedere, la revedere...

Apoi, BAM! Era la fel de mort ca o clanță. De fapt, episodul a fost surprinzător de agreabil, căci pentru o clipă a durut, după care nu a mai durut. De fapt, se simțea minunat, de parcă ar fi redevenit pui – sprinten și OAU!

Se așteptase să ajungă în Paradis imediat, purtat pe aripi de înger și acompaniat de acorduri de harpe. Văzuse așa ceva în desenele acelea animate care se dădeau duminică dimineța, pe care le urmărea stând lângă Winnie, în vreme ce ea molfăia câte un sandviș, iar el rodea biscuiți pentru căței. Acolo, totul părea lipsit de durere, bine organizat și destul de simplu.

Dar pentru Tătănuș Pipăruș experiența nu a fost simplă – ci mortal de complicată.

Tătănuș începu să inspecteze un costum de asistentă medicală aflat într-un colț întunecos. În buzunarul de la piept avea o praștie – și o ciocolată în cel din față. O mirosi o vreme, după care se bucură să afle că fusese încuiat în dulapul pentru haine al lui Winnie – și că, de fapt, nu se afla în Paradis.

Păși printr-o pădure de umerase făcute din sâr-mă, după care împinse ușa dulapului cu botul. Afară, aerul părea rece și nemișcat. Tătănuș își aruncă privirea către patul din colțul camerei. Sub plapuma făcută din petice în toate culorile curcubeului, zări un contur familiar.

Imediat, Tătănuș simți cum inima începe să i se agite în piept și cum coada i se mișcă aseme-nea unui ștergător de parbriz. Of, iubirea mea NEBUNĂ! Minunata, uluitoarea și nemaipomenita Winnie Pipăruș. O iubea mai mult decât pe toate roțile de bicicletă, pe toate frisbee-urile din lume. Își promiseseră unul altuia că vor fi BFF (Best Friends Forever). Așa cum sunt ceaiul și pâinea prăjită, peștele și cartofii pai, căpșunile și frișca, Winnie și Tătănuș erau făcuți unul pentru celălalt. Se grăbi să ajungă la ea și, timp de o încântătoare clipă, se mulțumi să o privească, sprijinindu-și capul de plapumă și gândindu-se cât de bucuoroasă o să fie ea atunci când îl va vedea. Va fi cea mai mare surpriză DIN VIAȚA EI.

Trebuia, însă, ca la mijloc să fie vorba de vreo greșeală.

Poate că, de fapt, nu era mort sau – în cel mai rău caz – poate că era doar *nițel* mort. Orice s-ar fi întâmplat – nu mai avea nicio importanță, pentru că în curând Winnie avea să se trezească, să zâmbească și să spună: „Aici erai, Tătănuș, băiatule!“ – și toate lucrurile vor reveni la normal.

Tătănuș o linse pe Winnie pe obraz. În mod obișnuit, fața ei avea gust de pastă de dinți mentolată sau de gumă de mestecat, dar astăzi avea un gust diferit: ciudat și sărat. Îi adulmecă părul – numai cât să constate un miros de tristețe. Apoi își îndreptă privirea către mâna stăpânei. Ținea între degete o fotografie în care ea era însoțită de un câine care îi venea până la genunchi, cu urechi șuie și cu o blană caramel, sârmoasă ca o perie de curățat covoarele. Acesta purta o pălărie de pirat, lăsată șmecherește într-o parte. Câinele, fără îndoială, nu era de rasă – mai degrabă o corcitură, însă ochii îi străluceau asemenea unor luceferi.

— Ooo, ca să vezi! hămăi Tătănuș vesel. Ăsta-s chiar eu!

Deodată se auzi un ciocănit în ușă. Mama lui Winnie intră în încăpere și se așeză pe pat. Părea

abătută și avea ochii umflați. Poate că până la urmă nu scăpase de răceala aceea.

— Trezește-te, Winnie, șopti ea. Trebuie să te duci la școală.

În mod normal, Winnie ar fi țâșnit din pat ca o rachetă de artificii. Nu și în ziua aceea – pentru că se întoarse cu spatele și se puse cu fața la perete.

La început, Tătănuș începu să țopăie de jur-împrejurul patului, crezând că totul e un fel de joacă. Adora jocurile. După care își dădu seama că nu e vorba de așa ceva și se opri ca să-și tragă, încă vesel, răsuflarea. Cu toate astea, Winnie continua să stea cu fața la perete, ignorând îndemnurile mamei sale.

— Văd că numai un câine poate duce la îndeplinire o astfel de sarcină, oftă el strecurându-se în fața mamei lui Winnie. Nu vă îngrijorați, Tătănuș e la datorie! Hai odată, Winnie, trezește-te! Lasă toanele!

Apăsă puternic, cu laba, piciorul lui Winnie și o împunse cu botul lui umed. Aceasta nu păru să îl simtă, așa că o făcu din nou, cu mai multă fermitate.

— Winnie, aici e ce? Vitamina C! Te-ai prins? C de la Câine? Ha, ha! Of, hai odată... dacă te trezești acum, o să avem timp să ne jucăm puțin înainte să vină autobuzul școlii. Vreau să fiu primul la „Sari pe pian“ pentru că – ia ghici? Azi mă simt cu mult mai bine, privește!

Țopăi în fața ei ca un rățoi, încercând să îi atragă atenția:

— WINNIE, PRIVEȘTE!

Winnie, însă, se făcu ghemotoc în pat și își trase plapuma peste cap, de parcă nu ar fi auzit nimic.

Tătănuș simți cum îl cuprinde un sentiment ciudat, foarte plăcut. Apoi un Gând Rău îi trecu prin cap.

Tătănuș Pipăruș nu era prea bun la matematică (la urma urmelor, nu era decât un câine), dar până și el trebuia să admită următorul lucru:

Mort + încă primprejur = Fantomă

Își privi etichetele. Acestea erau un picuț cam transparente – acum că se gândea la posibilitatea de a fi fantomă. Dacă ar fi trebuit să le descrie, ar fi

spus că păreau făcute din vată. Așezându-se lângă măsuța de toaletă a lui Winnie, observă că, în vreme ce ursulețul de pluș, pușculița în formă de purcel și ceasul deșteptător se reflectau în oglinda acesteia, cu el nu se întâmpla același lucru. Realitatea întregii situații îl lovi în moalele capului asemenea unei tigăi – ZBANG!

Tătănuș își lăsa coada între picioare și se panică.

— Nu, nu, NUUUUUUUU! NU O

FANTOMĂ! Nu se poate – nu mi

se poate întâmpla una ca asta! se

văită și urlă el din toți rărunchii.

PIPĂRUȘILOR, PRIVIȚI! SUNT

EU, TĂTĂNUȘ!

În cele din urmă, Winnie fu convinsă să se dea jos din pat. Coborî scările până la parter, îmbrăcată în pijamale și urmată la doi pași de Tătănuș.

— ASCULTĂ-MĂ, SUNT ÎNCĂ AICI! SUNT ÎNCĂ PARTE DIN FAMILIA TA!

Winnie și doamna Pipăruș nici măcar nu își întoarseră privirile.

Jos, în bucătărie, Tătănuș intră în panică. Moartea lui o luase într-o direcție cu totul anapoda. Nu era nici aici, nici acolo – ci undeva la mijloc. Se piti o vreme sub masa din bucătărie, încercând să se liniștească, respirând adânc și gândindu-se la lucruri care îi făceau bine, cum ar fi păturile colorate, în carouri, și biscuiții pentru căței.

După o vreme, se simți suficient de curajos să iasă de sub masă. Se așeză lângă scaunul pe care stătea Winnie, privind-o intens, în vreme ce aceasta vărsa lacrimă după lacrimă în farfuria plină cu lapte și fulgi de porumb. Inima lui încrezătoare de câine simțea că Winnie va face ca toate lucrurile să fie cum au fost odată. Cu siguranță că, în curând, avea să își ridice privirea din farfurie și să spună: „Ah! AICI erai, Tătănuș!“ La urma urmelor, Winnie era

cea mai inteligentă și mai minunată persoană din lume – așa că, mai devreme sau mai târziu, *trebuia* să își dea seama ce se întâmplă.

Winnie, însă, nu își desprinsese privirea din farfurie. Nici în ziua aceea, nici în următoarea – nici măcar în cea care urmă.

Capitolul 2

Nicăieri nu-i ca acasă

Familia Pipăruș locuia în reședința Starcross Hall (din localitatea Bartonshire, Anglia) de fix 904 ani. Casa supraviețuise în tot acest timp, înconjurată de un peisaj câmpenesc, fără să fie afectată de lumea modernă, dormitând parcă și visând la vremurile de demult. Păsările își făcuseră cuib sub streșini, iar iedera verde, lucioasă, se înălțase până pe acoperișul de ardezie. Starcross Hall fusese construită, cărămidă cu cărămidă, de strămoșii

familiei care locuia acum acolo. Ca și melcii de pe pereți sau ca lichenii crescuți pe treapta de la intrare, familia făcea parte din istoria acestei reședințe. Membrii familiei Pipăruș erau sufletul casei, iar casa era sufletul lor. Simplu spus – dacă numele tău de familie este Pipăruș, Starcross se pronunță în felul următor: A-C-A-S-Ă.

Cândva, Starcross fusese o reședință impunătoare, în care se auzea forfota banchetelor și a balurilor mascate, urletele celor prinși în luptă sau sunetul triumfal al trompetelor. În zilele noastre, însă, Starcross devenise o biată dărăpănătură, aflată la capătul unui drum de pământ plin de gropi. Hornurile îi fuseseră năpădite de ferigi, grinzile erau pline de pânze de păianjen – iar dacă vântul bătea un pic mai tare, bucăți mari de tencuială începeau să se împrăștie de jur-împrejur. Cu toate acestea, atmosfera care domnea în casă era cât se poate de veselă.

Spre deosebire de strămoșii lor, domnul și doamna Pipăruș erau mai săraci decât poeții. Cu toate acestea, se țineau de vechea tradiție a familiei – de a fi complet duși cu pluta. Atunci când nu se ocupau

